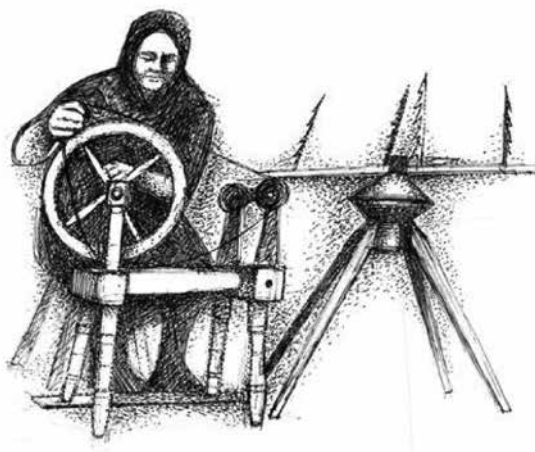

Hétköznapi jelenetek

Utolsó jelenet, léket kapott az óceánjáró, körülményesen, gondolkodva bukik alá, lassan vége a világnak, de mentsük át a szépet, egy fiatal nagyságos asszony szép arcát, a jószágot, értelmet, erőt, háborúkon átívelő tekintetet, a megfoghatatlan örök nőiséget, már csak egyszer kell modellt ülni, ó, hagyja, már lőnek, az olaj lassan szárad, a vászon mesélni fog, és az ökörszemes keret, hol volt, hol nem volt, a márványlámpának is van vére, emlékszik a félretett selyemharisnya, a tárgyak tudják, mit is, emlékeznek, zsigerileg, ha kell, széttöretnek Pilátus előtt némán és méltósággal, vagy végképp túlélnek.

*

Beethoven arca beléfaragva, a zongorát is elvitték, diófakéreg, szegény Szása, hát ilyen szegények vagytok, amit a bombák megkíméltek, ti pénzzé tettétek, azt hiszem, ez lopás, de háborúban és felszabadulásban nincs igazság, nincsenek kőtáblák, muzsika sincs, csak eladni való tárgyak, *elzsákmányolták minden jószágukat és minden holmijukat*, felismerem őket, a kirakatban az órák és a porcelán, Istenem, először lecsupasztják az emberről a tulajdonát, aztán a pénzét veszik, vérét szívják, de visszakerül sorban, amit az ősök kuporgattak, visszakerül a zongora is, fénykép a tanúm, gyertyatartóiról, derékszögben, sovány fény csorog.

Fonalcsévézés